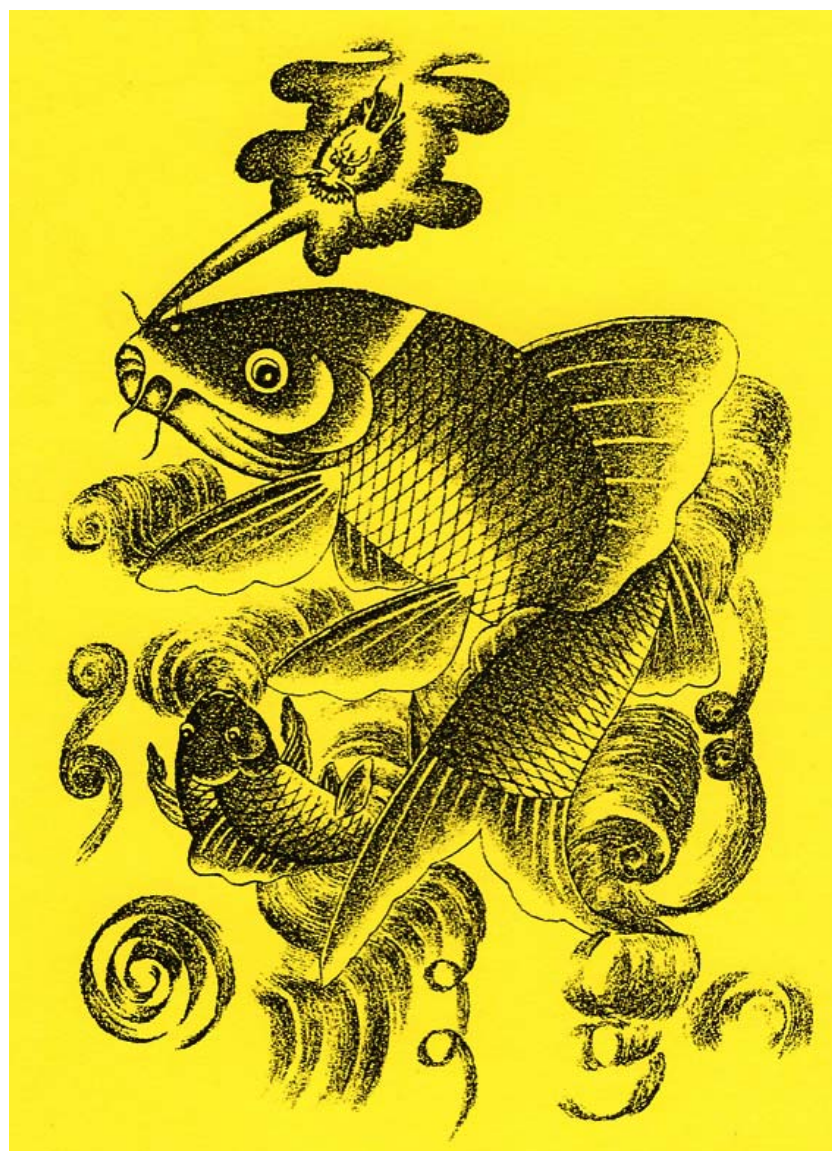

鯉魚跳龍門

De Karper die door de Drakenpoort springt

'De karper die door de Drakenpoort springt'

'Li yü tiao lung men' 鯉魚跳龍門 [鯉鱼跳龙门 liyu tiao longmen] - De karper die door de Drakenpoort springt - ook geschreven als 鯉躍龍門 [鯉跃龙门 liyuelongmen] is een populair Chinees gezegde en volgens de overlevering ontleend aan een waterval in de provincie Henan die de 'Drakenpoort' heet. De waterval zou hebben gelegen in de Jinshan 晉陝 [晋陕] vallei, vlak bij het gebied waar het plateau van Shanxi begint, maar door de eeuwenlange erosie is daar weinig meer van over. Daarom heeft men de naam overgedragen op een stroomversnelling met drie

trappen, iets stroomopwaarts, waar het water zich door een honderd meter brede opening perst. Men zegt dat een karper die deze waterval, stroomopwaarts zwemmend, ongeschonden kan passeren sterk genoeg is om een 'draak' te worden. Hoe oud dit gezegde is valt moeilijk te bepalen, maar in de tiende eeuw werd het al overgenomen door de Japanners (zie verderop in dit artikel).

De oorsprong ligt bij de literaire keizerlijke examens waar iedereen zich voor mocht inschrijven mits hij (van vrouwelijke examinandi zijn ons geen voorbeelden bekend) alle lagere examens had gehaald. Hij die tot de drie beste van zo'n keizerlijk examen hoorde kon er min of meer blindelings op vertrouwen een belangrijke functie in het grote ambtenarenapparaat van het keizerrijk aangeboden te krijgen. Dit bracht niet alleen een interessant salaris met zich mee, maar ook enorm veel status. Op die manier kon men dus van 'eenvoudige karper' getransformeerd worden tot 'draak'.

Draken en karpers behoren in de Chinese mythologie tot hetzelfde 'water-rijk', waarbij draken meestal de plaats in nemen van koning, vorst of prins van een rivier, zee of een groot meer en karpers de status hebben van gegoede burgerij. Hier zien we dus dat men in het oude China wel degelijk mogelijkheden zag om als geboren dubbeltje, een kwartje te worden (om maar even aan een Nederlands gezegde te refereren).

Na het behalen van een moeilijk examen, bij het aanvaarden van een baan waarbij veel andere sollicitanten zijn afgevallen, bij het ontvangen van een belangrijke promotie of na het te boven komen van een ernstige ziekte kan men tegen de betrokkene zeggen dat hij of zij een karper is die door de Drakenpoort is gesprongen. Ook mag men iemand vooraf een kaart met een dergelijke afbeelding toesturen om hem of haar succes te wensen.

De uitdrukking kent enige varianten die min of meer hetzelfde zijn, maar die doorgaans gebruikt worden voor minder ingrijpende veranderingen of successen:

魚跳龍門 [鱼跳龙门 yutiaolongmen]

"Een vis die met een enorme sprong door de Drakenpoort komt". Deze versie wordt meestal gebruikt voor mensen van eenvoudige afkomst.

魚躍龍門 [鱼跃龙门 yuyuelongmen]

"Een vis die door de Drakenpoort springt". Een algemene uitdrukking voor het behalen van een (moeilijk) examen.

魚龍變化 [鱼龙变化 yulongbianhua]

"Een vis die in een draak verandert". Een algemeen gezegde.

Ondanks het feit dat de keizerlijke examens al honderd jaar niet meer bestaan, blijft het een populair onderwerp en bij het lantaarnfeest en andere optochten of parades wordt dit gezegde nog steeds dankbaar uitgewerkt en vorm gegeven. Ook zien we het motief nog vaak op vazen, prenten en in snijstukken van hout of in kostbaarder materiaal uitgebeeld.

Op Nieuwjaarsprenten komt hij minder vaak voor, maar daarentegen weer wel bij de opening van een eigen zaak of zelfs als 'aanbeveling' bij een rijschool vanwege het 'gegarandeerd' behalen van het rijbewijs - immers ook een examen waaraan men enig prestige kan ontleen.

In 1958 werd er een (propagandistische) tekenfilm uitgebracht, waarin vijf kleine karpertjes op zoek gaan naar de Drakenpoort (hun oma had ze daarover verteld). Dankzij 'samenwerking' (en een beetje geluk) komen ze er alle vijf doorheen en tegelijkertijd wordt er nog even stilgestaan bij de technische vooruitgang van het Nieuwe China.

In 2000 werd er een postzegel uitgegeven met de karpers die door de Drakenpoort springt.

Tegenwoordig wordt er in China nog wel eens cynisch gedaan over deze uitdrukking omdat je weliswaar een topper kunt zijn op je examen, maar als je de juiste connecties niet hebt dan begin je helemaal niets met een goed diploma en een geweldige cijferlijst.

In zijn algemeenheid staat de karpers eigenlijk voor alles wat door zwaar ploeteren wordt bereikt of moet worden bevochten en heeft daarmee ook een militaire bijklank verworven. Dit martiale aspect wordt volgens de traditie nog eens versterkt door de schubben van de vis die op een oud Chinees harnas lijken en dat aspect vinden we weer versterkt terug in de Japanse perceptie van de karpers.

Het 'jongensfeest' (Japans)

De karpers is ook in Japan populair geworden en is daar bekend als 'koi' (de benaming 'koi-karpers' is dus feitelijk een pleonasme).

In Japan wordt al vanaf de tiende eeuw op de vijfde dag van de vijfde maan (tegenwoordig simpelweg op vijf mei) 'jongensdag' (kodomo-no-hi 子供の日 ook geschreven als: こどもの日) gevierd. Tijdens dit feest (ook 'tangu-no-sekku' genoemd) worden er in de alkoof van de mooiste kamer van het huis miniatures uitgesteld van wapenrustingen opdat de zoon des huizes zich bewust wordt van de normen en

waarden die hij later geacht wordt uit te dragen (Budo 武道 - de ridderlijke weg). Daarnaast worden er aan een vlaggenstok op het dak of in de tuin een aantal 'vliegende karpers' (koinobori) opgehangen: de bovenste karpers (magoi) staat voor de vader en is zwart, de karpers daaronder (higo) is rood en symboliseert de moeder. Dan komen daaronder één of meerdere kleinere karpers - afhankelijk van het aantal zonen. De oudere zoon krijgt daarbij een zichtbaar grotere karpers dan een jongere broer. Deze karpers zijn meestal van stof, kunnen wel 15 voet lang zijn en gedragen zich als windzakken waardoor het lijkt alsof ze tegen een rivier op zwemmen. Dit

effect wordt nog versterkt door een paar linten (fukinagashi) bovenin de stok of mast die het stromende water moeten voorstellen.

Karpers en draken

Karpers kunnen - zeker als ze bijzonder groot, sterk of glanzend zijn - de Drakenkoning Lung Wang 龍王 [龙王 long wang] in vermomming zijn (dan wel één van zijn familieleden of een bijzondere gezant). Ter illustratie geven wij u het volgende verhaal:

Ergens aan het begin van de zevende eeuw slaagde de jonge Chen Kuang Jui 陳光蕊 [陈光蕊 Chen Guangrui] cum laude voor het grote staatsexamen en zo'n prestatie ging in die tijd niet onopgemerkt voorbij. Kort daarna was hij getrouwd met een dochter van een minister en slechts enkele dagen na zijn huwelijk ontving hij het bericht dat het de keizer had behaagd hem tot gouverneur te benoemen. Omdat het gewenst was dat hij spoedig ter plekke zou zijn, vertrok hij nog diezelfde week met z'n jonge bruid, zijn moeder en enkele bedienden naar zijn nieuwe woonplaats. Helaas werd zijn moeder onderweg ernstig ziek en moest de reis onderbroken worden. Ze vonden onderdak in De Herberg van de Tienduizend Bloemen aan de oever van de Hung Chiang rivier 洪江 [hongjiang] en natuurlijk werden de beste artsen uit de omgeving ontboden. Die schreven zowel de nodige ingewikkelde als kostbare medicijnen voor, maar zijn moeder leek er niet beter van te worden. De jonge gouverneur aarzelde: als hij niet op tijd aankwam zou dat een slechte indruk maken op de keizer en zijn nieuwe staf, maar zijn moeder ziek achterlaten was natuurlijk ook geen optie. Peinzend liep hij langs de oever van de rivier toen hem een visser opviel die een enorme karper de kant opsjordde. Chen dacht: "Daar zal mijn moeder van opknappen, kijk eens hoe hij glanst en hoe hij tekeer gaat; dit dier zit boordevol energie." Hij bedacht zich geen moment, betaalde de visser zonder af te dingen en liep meteen terug naar de herberg. De karper bleef heftig spartelen en leek niet van plan zich bij zijn lot neer te leggen. Allengs begon heer Chen zich af te vragen of het wel redelijk was om zo'n prachtig dier, dat terecht met al zijn kracht vocht voor zijn leven en z'n vrijheid, op te offeren voor z'n moeder; er waren immers nog allerlei kruidenmengsels die eerst uitgeprobeerd konden worden? Hij zuchtte diep, liep weer naar de rivier en zette de vis terug in het water. In de herberg aangekomen vertelde hij over zijn tweestrijd en zijn zieke moeder begreep hem niet alleen, maar prees hem zelfs met de woorden: "Ooit zul je hiervoor beloond worden, mijn jongen."

Dagen gingen voorbij en er trad nog steeds geen verbetering op. Uiteindelijk besloot Chen met zijn jonge vrouw en één van zijn bediendes toch maar vast op weg te gaan. Hij betaalde de herberg een riant bedrag vooruit zodat onderdak, eten, drinken en medicijnen voor zijn moeder en enkele bedienden voor ruime tijd gedekt zouden zijn en huurde een snel schip om de verloren tijd in te halen. Kapitein Liu schatte zijn vracht op juiste waarde en zag dat dit zijn kans was om een andere wending te geven aan zijn schamele bestaan. Al bij vertrek vloede de drank rijkelijk en nog vóór middernacht kregen heer Chen en zijn bediende een klap met een stuk hout op hun kruin, waarna ze overboord werden gewerkt. Hun lichamen verdwenen onder water en de bloedsporen verdwenen met één puts water van het dek. De kapitein eigende zich vervolgens de geloofsbrieven, het zegel en de garderobe van heer Chen toe en het schip vervolgde

zijn reis. De kapitein was van plan om Chen's plaats in te nemen als gouverneur en de vrouw van heer Chen kreeg de keus om het spel mee te spelen of het zou eveneens slecht met haar aflopen. Door haar zwangerschap, die voor de buitenwereld nog niet zichtbaar was, zag ze zich gedwongen te kiezen voor het ongeborn kind en belofde te zwijgen. Enkele maanden later verscheen de geest van de Zuidpool aan de inmiddels hoogzwangere vrouw die er tot op dat moment in geslaagd was haar positie voor de criminele kapitein te verhullen. Deze geest deelde haar mede dat haar zoon een bijzonder kind zou worden, maar dat ze hem nooit aan de wrede

kapitein Liu zou mogen tonen. Kort daarop beviel ze inderdaad van een zoon en gelukkig was Liu op dat moment voor enkele dagen de stad uit. Zodra ze er de kracht voor kon vinden haastte de vrouw zich met de zuigeling naar buiten. Wat nu? Gelukkig woonde ze in een huis aan de oever van de Yangtze rivier en ze besloot haar zoon aan de rivier toe te vertrouwen. Een groot blok hout dobberde op dat moment net tegen de kant. De vrouw had in een paar minuten het kind erop vastgebonden en vlak voordat ze het geïmproviseerde bootje een zet gaf leek ze zich te bedenken. Ze prikte zich met een scherpe graspunt in haar wijsvinger en schreef met haar eigen bloed op de windsels wie het kind was en hoe zijn ouders heetten. Weer leek ze te aarzelen. Toen beet ze, met tranen in haar ogen, het kleinste teentje van zijn linker voet af. Radeloos keek ze om zich heen - wat kon ze nog meer doen? Een paar eenden vlogen luid kwakend op. Kwam daar iemand? Ze liet het blok hout los en draaide zich om. Het was loos alarm geweest. De rivier had zich meteen ontfermd over het knulletje en even later was het geïmproviseerde bootje niet meer dan een stipje.

Enkele dagen later spoelde het blok aan op de kust van het eiland Chin Shan [Jin Shan], in de buurt van een beroemd klooster. Het kind werd ontdekt en liefdevol door de monniken opgenomen en groot gebracht. De abt bewaarde het geheim van de windsels en noemde de jongen Chiang Liu 江流 [Jiangliu] en later, toen hij tot priester werd gewijd, kreeg hij de naam Hsüan Tsang 玄奘 [Xuanzang].

Jaren gingen voorbij en op zekere dag brak er een geweldig tumult uit: de andere jongens in het klooster hadden de jongen vaak geplaagd met het feit dat hij geen vader en geen moeder had en hem uitgescholden voor 'kreupele' omdat hij één teen miste. Dat was de altijd zo beheerste knaap nu in het verkeerde keelgat geschoten. De abt vond dat de tijd gekomen was en vertelde de jongen wat hij wist over zijn afkomst. De volgende dag vertrok Hsüan Tsang uit het klooster en ging op zoek naar zijn moeder. Die kon hij redelijk snel vinden, maar ze wilde hem absoluut niet ontvangen - nog steeds bang dat de jongen onmiddellijk door Liu vermoord zou worden. Ze zegde toe op pelgrimstocht te gaan en bezocht de jongen in het klooster, waar ze zich ook kon

overtuigen van de echtheid van zijn verhaal en - dankzij de ontbrekende kleine teen - ook van zijn identiteit.

Toen vertelde ze hem wat er bijna twintig jaar geleden gebeurd was en vroeg hem eerst op zoek te gaan naar z'n oma. Daarna moest hij haar vader vragen om haar te komen bevrijden. Oma bleek nog te leven en had vanaf het moment dat het geld wat Chen aan de herbergier had gegeven op was, letterlijk jaren in de goot doorgebracht, haar zoon - die nooit meer naar haar omgekeken had - verwensend. Nu hoorde ze van haar kleinzoon wat daar de reden van was en dat maakte onmiddellijk een einde aan haar zelfbeklag. De jongen bracht haar terug naar de

herberg, deed daar nog eens het verhaal en beloofde de waard zo spoedig mogelijk geld te sturen. Daarna ging hij snel door naar zijn grootvader die nog steeds minister was. Na het vernemen van het afschuwelijke relaas vroeg deze terstond de keizer om audiëntie. Natuurlijk was ook de keizer zeer verbolgen en hij gaf meteen opdracht tot de onmiddellijke arrestatie en executie van kapitein Liu. Binnen enkele dagen was de oplichter gevonden, men bracht hem naar de plaats waar hij zijn misdaad had begaan en nog diezelfde nacht werd hij op die plek in stukken gesneden en in de rivier gegooid. Geïrriteerd en nieuwsgierig naar de bron van dit nachtelijke kabaal kwam Lung Wang (de Drakenkoning), die daar in de rivier woonde, eens poolshoogte nemen. Toen het tot hem doordrong wat er gebeurde liet hij onmiddellijk Chen Kuang Jui komen. Want wat niemand boven water wist was dat de grote karper, die Chen Kuang Jui in de rivier had teruggezet, niemand minder dan de Drakenkoning zelf was geweest die incognito zijn rijk aan het inspecteren was toen hij onverhoeds in de netten van de visser verstrikt raakte. Toen heer Chen die bewuste onheilsnacht naar de bodem van de rivier was gezonken had Lung Wang hem herkend en hem op zijn beurt het leven gered. De verstreken jaren was hij een welgewaardeerd stafmedewerker geweest in het onderwaterpaleis en had hij geleefd in de veronderstelling dat hij de enige 'overlevende' was van het afschuwelijke avontuur. Lung Wang stuurde hem aan land en dat op de hereniging van Chen met zijn vrouw en zoon een groot feest volgde zal u niet verbazen. Heer Chen kreeg alsnog zijn ambt als gouverneur en Hsüan Tsang kwam in dienst van de keizer: hij zou later in het verhaal 'De Reis naar het Westen' (ook bekend als het verhaal van Koning Aap) een hoofdrol spelen.

In het zuiden van China kent men een ander verhaal wat we u niet willen onthouden.

In Sanxia 三峡 [三峡], het drieklovengebied van de Yangtze, stroomt de Ninghe 寧河 [宁河], een kleine rivier waarvan het water zich vermengt met dat van de Yangtze. In dit dal staat een Drakenpoorttempel en over het ontstaan daarvan gaat het volgende verhaal:

Lang geleden leefden de boeren in dit gebied vreedzaam en in redelijke welstand. Er werd hard gewerkt, maar de opbrengst van het land was goed en de vrouwen hadden zelfs tijd genoeg om te weven en hierdoor werden de inkomsten nog eens extra verhoogd.

Op een slechte dag verscheen er echter een gele draak die de wolken opslokte en het dal vulde met rook. Hierdoor mislukte niet alleen de oogst, maar hij roofde ook dieren van het land en liet overal een spoor van half aangevreten karkassen achter, waardoor er allerlei ziekten uitbraken. De mensen durfden niet meer naar buiten en de hele gemeenschap in de vallei raakte ontwricht. Uiteindelijk besloten de dorpsoudsten met het monster te gaan onderhandelen. Zo kon het niet verder gaan en als de onderhandelingen hen fataal zouden worden dan bleef de schade beperkt tot een paar oude mannen. De draak bleek zowaar voor 'rede' vatbaar: hij zou het dorp met rust laten, maar elk jaar op de zesde dag van de zesde maan - de verjaardag van de draak - terug komen. Dan moesten er voor hem een stel minderjarige kinderen (van elke sekse één), tien grote ossen en een honderdtal kleinere dieren klaar staan. Werd hier niet aan voldaan, dan zou hij het hele dal verwoesten.

Zuchtend gingen de oudsten akkoord en de jaren verstreken. De economie kwam weer op gang, maar het jaarlijkse offer drukte een zware stempel op de welstand en het gemoed van alle dorpelingen.

In het dorp woonde een meisje van een jaar of tien die Yugu (玉姑) heette en maar moeilijk met dit onrecht overweg kon. Ze verzong allerlei plannen om van de draak af te komen, maar kon niemand in het dorp vinden die het risico van een mislukking durfde te nemen - want dat de wraak van het dier in dat geval meedogenloos zou zijn, stond wel vast.

Yugu verliet het dorp en ging hoog op de berg de geesten van Hemel en Aarde om hulp vragen, maar wat ze ook deed en hoe intens ze ook haar gebeden naar boven zond, het bleef zonder effect.

Bedroefd ging ze weer naar het dorp, maar telkens als ze even tijd had ging ze weer de berg op en richtte haar smeekbeden tot eenieder die het maar wilde verhoren. En zowaar verscheen er op zekere dag een fee die haar verhaal aanhoorde. "Ik kan je niet helpen," zei ze, "maar duizend mijl hiervandaan is een grot waarin een karpergeest woont en die zou wel iets voor je kunnen betekenen."

Yugu vroeg de fee hoe ze er moest komen en vertrok nog diezelfde dag. De weg was zwaar en het was veel verder dan ze zich ooit had kunnen voorstellen. Ze beklom hoge rotsen, doorwaadde ijzige bergstromen, leed kou en honger, maar kwam uiteindelijk aan bij de grot van de karpergeest. Het verhaal was snel verteld. De karpergeest zuchtte diep en zei: "Er is slechts één oplossing: je zult jezelf hiervoor moeten opofferen, meisje."

Yugu huiverde, maar sprak vastberaden: "Al moet ik nog honderd bergen over en een oceaan van vuur trotseren, dit onrecht mag niet langer voortduren."

De karpergeest knikte, sprak drie toverspreuken uit en het meisje veranderde in een grote en sterke dieprode karper.

De weg terug ging een stuk sneller, maar was - tegen de stroom op - ook niet echt makkelijk. Ze voelde zich echter met elke bocht van de rivier sterker en vastberadener worden en na 49 dagen kwam ze eindelijk aan bij haar geboortedorp. Het was precies de ochtend van de zesde

dag van de zesde maand. Op de oever stond de bevolking klaar met twee kinderen in rode gewaden, ze zag ook de tien ossen en de honderd schapen en varkens die in een lange stoet in de richting van de rivier werden gedreven. Voorop liepen mannen met drums en gongs en achteraan een aantal mensen met de schouders diep gebogen - de ouders van de kinderen lieten zich, overmand door verdriet, op de grond vallen en weigerden op te staan.

Daar kwam de draak en, als een veerboot die aanlegt, schoof hij zichzelf de haven binnen - zelfvoldaan, de bek wijd open, duizend tanden blinkend in de vroege ochtendzon.

Onze heldin aarzelde geen moment, maakte snelheid en sprong in de muil van het monster. Met een paar krachtige slagen werkte

ze zich naar binnen, waar ze de ingewanden van het monster te lijf ging. Het duurde even voordat de draak begreep dat hij niet gefêteerd werd op de jaarlijkse schatting, maar dat er iets heel anders gaande was. Yugu ging als een dolle tekeer en sloopte wat ze slopen kon, haar staart sloeg links en rechts en het bloed spoot in het rond. De draak brulde en dook onder water, verteerd door pijn, hij slikte liters water in en klauwde over zijn buik; hij rolde en draaide, maar niets hielp. Het water kolkte, de boten uit de haven werden wel dertig voet op het

land gesmeten en de hele bevolking keek, bevangen tussen hoop en vrees, naar het geweld. Zelfs de ouders van de kinderen die als offer zouden dienen, waren aan komen hollen en begonnen stenen te gooien in de richting van het monster.

Minuten die wel uren leken verstreken en na enige tijd kwam de draak tot rust. Levenloos dreef zijn enorme kadaver richting de haven - het was doodstil.

Nadat de eerste dapperen zich in de nabijheid van het lijk hadden gewaagd, stortte de hele bevolking zich erop en een paar uur later was het monster compleet in stukken gehakt. In zijn buik vonden ze ook het levenloze lichaam van Yugu en de volgende dag werd er besloten om voor haar een tempel te bouwen, halverwege de berg die ze zo vaak op was gegaan om hulp te vragen aan de geesten.

Het verhaal verspreidde zich over het rijk en in de jaren daarna kwamen vele bezoekers Yugu eren in deze bijzondere Drakenpoorttempel.

In dit verhaal wordt met de Drakenpoort wellicht de muil van de draak bedoeld - een andere verklaring hebben wij niet kunnen vinden.

Losse eindjes

Het is volstrekt onduidelijk waarom de karper deze rol toebedeeld heeft gekregen want karpers hebben niet de neiging om stroomopwaarts te zwemmen om daar te paaien, zoals zalm dat doet. Daarentegen leefde er wel een soort steur in de Gele Rivier die dat gedrag wel vertoonde en in de derde maanmaand de rivieren opzwoom. Vermoedelijk heeft men gekozen voor het gedrag van deze steur en het 'beeld' van de karper. In oude boeken - waaronder de *Materia Medica* - valt overigens wel te lezen dat een steur ook in een draak kan veranderen. Ook geloofde men in het oude China dat karpers konden vliegen en dat zou de reden kunnen zijn dat ze als 'rijdier' worden afgebeeld voor diverse onsterfelijken.

Elke soort karper heeft een genetisch bepaald aantal schubben en die worden naar mate hij ouder wordt alleen groter - hij krijgt er geen schubben bij. Men zegt dat als een karper 300 schubben heeft, hij opgehaald wordt door een draak om in het Drakenpaleis te komen wonen.

Karpers worden groter en sterker door stroming, ze kunnen in het wild dertig jaar oud worden en in ideale omstandigheden zelfs tachtig jaar. Ze kunnen per 'worp' wel 100.000 eieren leggen waarvan dan zo'n 2500 visjes over kunnen blijven. Al deze gegevens kunnen per soort sterk verschillen, maar er zijn karpers gevangen van 120 centimeter die bijna dertig kilo wogen.

Op de zevende dag van het nieuwe jaar (als alle mensen hun verjaardag vieren) eet men in China vaak plakjes rauwe karper die men aan tafel op smaak brengt met kruiden, olie en azijn.

Verder zijn er in China talloze verhalen bekend waarbij in de buik van een karper een boodschap of een magisch voorwerp wordt gevonden. De karper heeft dan ook de bijbetekenis van 'boodschapper' (meestal van goed nieuws). Dit is zelfs in de Chinese taal verankerd geraakt en het karakter voor karper is terug te vinden in begrippen als: 鯉素 [鯉素 lisu] of 雙鯉 [雙鯉]

shuangli] - voor 'brieven' en 鯉庭 [鯉庭 liting] of 鯉庭之訓 [鯉庭之訓 litingzhixun] voor 'advies of aanwijzingen ontvangen van je vader'.

In sommige dialecten klinkt de 'li' van 'liyu' (karper) net zo als het woord voor 'voordeel' of 'profijt' (利); in andere gebieden is de karper weer een teken van grote vruchtbaarheid omdat deze zoveel eieren voortbrengt, maar dit geldt feitelijk voor alle vissen, ongeacht de soort. Ook wordt soms verwezen naar de hoge leeftijd die de karper kan bereiken. Al in de Tang dynastie (618-907) wordt de karper beschreven als 'het archetype van alle vissen' en dat heeft er toe geleid dat de karper een zeer populaire vis is geworden die als 'vis' 魚 [鱼] homoniem met 'overvloed' 餘 [余] is en daarom veelvuldig wordt afgebeeld.

